

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

‘La Riera’, punt i a part

Bastant decebedor final de temporada de *La Riera*. Ja sabem que en aquest tipus de capítols es tracta de tancar al màxim de trames possible, de fer net de cara a les vacances d'estiu i així poder reprendre nous sidrals al setembre. No em van convèncer, però, la majoria de les decisions argumentals. Ja en els anuncis previs, ens havien fet creure que en Lluís podia morir ofegat a la piscina com el seu pare. Particularment, en desconfiava, perquè, a veure, qui destaparia un final com aquest abans que es produís? I, efectivament, la seva mare el descobreix a temps i el salva. Em va agradar el retorn d'en Casellas, però al final només era una excusa per redimir els fantasmes d'en Lluís i que marxessin plegats a Madrid. El millor de tot? La traïció del germà turmentat, que ven la seva part de la fonda al nou soci

És com si, per obligació, toqués que morís algú

capitalista i deixa en Sergi i l'Ernest amb el cul a l'aire. Altres detalls. En Jofre rep un parell de sonores esbroncades i reflexiona sobre les seves malifetes. Una vegada més, en Claudi passa de ser l'anticrist a brindar amb els seus germans i la seva mare. Per què aquesta afició, ja des del principi de la sèrie, a tirar-se els plats pel cap i l'endemà fer com si no hagués passat res? El pitjor de tot: la capritxosa mort de la Isabel en el part. Callia? És com si, per obligació, toqués que morís algú i no s'hagin atrevit amb ningú més. I el final, metafòric però bastant descafeïnat, amb la Mercè mirant l'àlbum de fotos i flairant les seves pintures. En són molt fan però aquest punt i seguit m'ha deixat fred.